

er også svært at forklare offentligheden, at man uanfægtet pumper strukturstøtte, og hvad ved jeg, ind i lande, der samtidig bevisligt svindler, så vi dermed får disse forskelle. Det ville være rart, om vi kunne tage det spørgsmål op på regeringskonferencen og være med til at diskutere, hvor meget stærkere det kan gøres.

Med hensyn til sviget er det vores opfattelse, at man skal styrke Europa-Parlamentet. Det hænger selvfølgelig sammen med, at vi stadig væk mener, at Europa-Parlamentet er det organ i EU-systemet, som er borgernes og offentlighedens kontrol med, hvad der foregår. Derfor tror vi, at en styrkelse af f.eks. Parlamentets udvalg, så de kan gribe stærkere ind både over for Kommissionen og over for medlemslandene, vil være en fordel.

Naturligvis er det pinligt at se, at der også i Kommissionen sker overtrædelser af de regler, der findes. Det er selvfølgelig helt uacceptabelt, at man i den administrative del af EU-systemet, som Kommissionen jo i høj grad er, ikke selv overholder reglerne. Hvordan i alverden skal man så kunne tvinge medlemslandene til det, hvis de kan henvise til, at der i Kommissionen ikke sker opfyldelse af reglerne?

Så har spørgsmålet om kontrollen af kvoter og forskellige ordninger, og hvad ved jeg, været nævnt i dag – senest af fru Elisabeth Arnold, men sikkert også tidligere i debatten. Og det er rigtigt, som fru Elisabeth Arnold sagde, at her kommer vi til suverænitetdiskussionen. Jeg vil ganske klart melde CD's synspunkt: Vi har ingen problemer med at oprette et EU-kontrollørkorps eller med, at kontrollen med disse ordninger er et EU-ansvar og ikke et medlemslandsansvar.

Vi var rædselsslagne, da tyskerne i forbindelse med subsidiaritetsdiskussionen pludselig mente, at kontrol bestemt var noget af det, der skulle være omfattet af nærhedsprincippet. Det er jo her, et af problemerne ligger, nemlig at landene selv skal kontrollere, om reglerne overholdes. Det er rigtigt, som fru Elisabeth Arnold sagde, at når landene rent faktisk kan tjene på, at reglerne ikke overholdes, kan man gætte på, at kontrollen måske ikke er helt så effektiv, som den burde være.

Vi har altså ikke noget problem med at give myndighed til EU på dette område, for vi mener, at det er i fælles interesse, og at det specielt er i de små landes interesse, at systemet holder, og at reglerne overholdes.

Så har vi statsstøtten, og vi har de skjulte han-

delshindringer osv. Det er rigtigt, at bl.a. dansk erhvervsliv har meddelt, at det mener, at der stadig væk er ganske mange handelshindringer. Vi kan også se, at der er et stigende ønske om protektionisme i dele af EU – Frankrig er et eksempel. Sådan er det.

Her vil jeg så sende min traditionelle venlige hilsen ikke til søens folk, men til Enhedslisten. For jeg kan ikke lade være med at sige, at jeg synes, det var en forbløffende tale, hr. Keld Albrechtsen holdt, hvor han gjorde sig til den store tilhænger af statsstøtte. Som om den danske statskasse ville kunne klare konkurrencen med den tyske statskasse, den franske statskasse, den italienske statskasse eller den engelske statskasse!

Skulle det være en konkurrence, der ville blive fair og fri for det danske samfund og det danske erhvervsliv? Jeg forstår det simpelt hen ikke. Det må være reminiscenser af hr. Keld Albrechtsens drømme om andre samfundssystemer, hvor staten spillede en ganske voldsom rolle – for det kan da ikke være ud fra en logisk tænkning om, hvem der kan klare konkurrencen i den situation.

Jeg håber, at hr. Keld Albrechtsen får mulighed for at forklare befolkningen i Odense, hvor det store lyksalige skulle være i, at man accepterede, at de nordtyske værfter fik statsstøtte i milliardklassen og dermed udkonkurrerede f.eks. Lindøværftet. Nu har vi EU til i det mindste at forsøge at gribe ind og få lavet nogle regler for det, både miljømæssigt og på andre områder. Skulle det have været en fordel for skibsværftsarbejderne på Lindøværftet, at der var uahæmmede muligheder for statsstøtte til de tyske værfter? Det ville undre mig, hvis det skulle være tankegangen.

Vi kan blive enige om, at disse statsstøtteregler ikke altid er blevet overholdt, og at de ikke altid er blevet fulgt godt nok til dørs. Men hr. Keld Albrechtsen rejser spørgsmålet: Kan vi overhovedet sætte ind over for den franske eller den engelske eller den tyske vilje til at give statsstøtte? Hvis de vil, gør de det jo. Dér har hr. Keld Albrechtsen ret, for det kan Danmark naturligvis ikke gøre.

Det er klart, at den franske regering i høj grad er ligeglad med, om Danmark er imod den statsstøtte eller ikke er imod den statsstøtte. Det eneste organ, der vil være i stand til at sætte ind over for denne statsstøttetilstand, vil da være EU. Kun hvis Europa er et retssamfund, og hvis man gør en fælles indsats imod det, kan det lade sig gøre.